

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/399/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210777
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5612210777.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 7C/241/2012-67 zo dňa 10. mája 2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol a súčasne vyslovil, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, tiež v neprítomnosti odporcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 3Er/181/2010, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Navrhovateľ (v postavení oprávneného) podal dňa 30. 01. 2010 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému D. J. na základe exekučného titulu Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 28. 10. 2009 sp. zn. SR 14091/09 na vymoženie povinnosti zaplatiť sumu 894,84 Eur, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy 894,84 Eur od 19. 04. 2009 do zaplataenia a trovy konania 228,44 Eur. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdnym exekútorom Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 18. 02. 2010. Dňa 05. 03. 2010 súd vyzval Stály rozhodcovský súd na predloženie rozhodcovského spisu. Opätovná výzva na predloženie rozhodcovského spisu bola vyhotovená súdom 13. 05. 2010. Exekučný súd vydal dňa 09. 07. 2010 poverenie, ktorým bol súdny exekútor poverený vykonaním exekúcie. Následne uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 01. 12. 2010 exekučný súd rozhodol o čiastočnom zastavení exekúcie v časti vymáhania 0,25 % denného zmenkového úroku zo sumy 894,84 Eur od 19. 04. 2009 do 26. 10. 2009 a 0,25 % denného zmenkového úroku z omeškania zo sumy 874,84 Eur od 27. 10. 2009 do zaplataenia. Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 30. 06. 2011 č.k. 8CoE/143/2011-38 odvolací súd uznesenie okresného súdu potvrdil.

V prerokovávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody v sume 125,00 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 660,00 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu

exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote.

Okresný súd citujúc ustanovenie § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v znení do 31. 12. 2012), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení do 31. 05. 2010), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení do 31. 05. 2011), § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku (v znení do 17. 01. 2013), § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Navrhovateľ nepreukázal naplnenie atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučným súdom. Predovšetkým navrhovateľ nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Tvrdenie navrhovateľa o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie po dobu viac ako 12 mesiacov nebolo pravdivé. Z exekučného spisu bolo jednoznačne preukázané, že k vydaniu poverenia došlo po uplynutí 4 mesiacov a 19 dní. Dôvodom bola potreba zapožičania spisového materiálu Rozhodcovského súdu. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Nerešpektovanie lehôt ustanovených zákonom aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva samo osebe nemusí znamenať porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru. Môže byť významné pri hodnotení, či sa celé konanie skončilo v primeranej lehote (Wiesinger v. Rakúsko, séria A č. 213). Okresný súd zdôraznil, že poverenie na vykonanie exekúcie nepredstavuje skončenie konania a uplynutie času v trvaní 4 mesiacov a 19 dní mohlo byť právne významné pri hodnotení primeranosti celého konania. Navrhovateľ však ani minimálnym spôsobom neodôvodnil zásah do jeho práva prekročením lehoty na vydanie poverenia o 4 mesiace a 19 dní, keďže v žalobe tvrdil nevydanie poverenia po dobu dlhšiu ako 12 mesiacov. Rozdiel medzi tvrdeným oneskorením súdu vydaním poverenia o 12 mesiacov a skutočným uplynutím doby 4 mesiacov a 19 dní je výrazný a podstatný. Vyvracia už samotný skutkový základ primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, v dôsledku čoho preukazuje bezúspešnosť žaloby.

Zámerom zákonodarcu stanovením lehoty na vydanie poverenia v trvaní 15 dní bolo zefektívnenie exekučného konania a snaha dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Pre záver o zbytočných prietahoch exekučného súdu však nestačí len samotné prekročenie 15-dňovej lehoty, ale aj naplnenie ďalších relevantných okolností prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, vrátane ďalšieho priebehu konania, postupu exekútora a exekučného súdu. Novelizovaná právna úprava ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (účinná od 01. 01. 2013) explicitne zakotvila už aj požiadavku posúdenia nesprávneho úradného postupu v závislosti od výsledkov právoplatných rozhodnutí označených súdov (Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu alebo Ústavného súdu SR) alebo vybavenia sťažnosti na prietahy, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy.

Okresný súd zdôraznil, že nemožno opomenúť správanie sa samotného navrhovateľa, a to v nadväznosti na potrebu prihliadania na konkrétne okolnosti prípadu v zmysle označenej judikatúry súdov. Predovšetkým štát nezodpovedá za správanie sa účastníka konania ako poškodeného. Primeraná rýchlosť konania je jednou z podmienok spravodlivého procesu v širšom slova zmysle. Príliš dlhé konanie ohrozuje jeho účinnosť, pričom pomalá spravodlivosť je považovaná za odmietnutú spravodlivosť. Rýchlosť však neznamená prenáhlenosť. Konanie musí byť čo najrýchlejšie, avšak nesmie tým utrpieť jeho kvalita. Rýchlosť nesmie ísť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti a rešpektovania ostatných základných princípov konania (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu Neumeister v. Rakúsko zo dňa 27. 12. 1968). Okresný súd taktiež poukázal na rozhodnutie vo veci Bodaerd v. Belgicko zo dňa 22. 10. 1992 Európskeho súdu pre ľudské práva. S poukazom na tzv. „interpretačnú právoplatnosť“ judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva bolo elementárnou povinnosťou exekučného súdu náležite skúmať podmienky vydania poverenia, s čím je spojené plynutie času. Aplikácia komunitárneho práva v oblasti noriem na ochranu spotrebiteľa predstavuje prelomenie predchádzajúcej súdnej praxe aj v oblasti exekučného konania. Navrhovateľ, ktorý poukazoval na zásah do svojich podnikateľských aktivít, práve v ich dôsledku sa stal centrom pozornosti ochrany spotrebiteľa v Slovenskej republike, ako aj na úrovni príslušných orgánov Európskej únie. Podmienky poskytovania úverov, na základe ktorých boli vydávané exekučné tituly predstavujúce rozhodcovské rozsudky, boli kvalifikované ako neprijateľné podmienky. V uvedenej súvislosti okresný súd poukázal na viaceré rozhodnutia Európskeho súdneho dvora.

V kontexte uvedeného bolo povinnosťou exekučného súdu postupovať v súlade s právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa a v súlade s judikatúrou komunitárneho práva, v dôsledku čoho objektívne nemohlo dôjsť k dodržaniu zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia. Nedodržanie uvedenej zákonom stanovenej lehoty nemohlo byť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti, rešpektovania základných princípov konania, najmä kompenzovania nerovného stavu medzi spotrebiteľom a dodávateľom služby (posudzovaním nekalých podmienok zmluvy). V predmetnom exekučnom konaní aj došlo k zastaveniu exekúcie. Finálna legislatívna úprava ustanovenia § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti vyňala vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov zo zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia od doručenia žiadosti súdneho exekútora, práve v dôsledku správania sa podnikateľských subjektov, teda aj žalobcu, vo vzťahu k nerešpektovaniu noriem na ochranu spotrebiteľa.

S poukazom na uvedené výkon práva žalobcu bol aj v rozpore s dobrými mravmi, predstavujúci účelovo vykonštruovaný nárok, obsahujúci nepravdivé tvrdenia (okrem plynutia lehoty na vydanie poverenia, aj tvrdenie o zániku povinného). Nemožno prehliadať ani množstvo žalôb rovnakého typu podaných navrhovateľom na súdoch Slovenskej republiky bez preukázania legitímneho cieľa a hodnotového výkladu práva.

Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti odporcu za vznik škody nebol daný žiaden dôvod vykonávať ďalšie dokazovanie a zaoberať sa námietkami vo vzťahu k ďalším atribútom zodpovednostného vzťahu, vrátane námietky premlčania (vzťahujúcej sa na iné obdobie vymedzené odporcom). Nebol taktiež dôvod na vydanie medzitymneho rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, vznikol nárok na náhradu trov konania voči navrhovateľovi v konaní neúspešnému. Z dôvodu, že odporca náhradu trov konania nevyčísľil a z obsahu spisu trovy konania nevyplývali, súd rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ, ktorý žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, pričom uviedol dôležité dôvody, pre ktoré sú všetci sudcovia daného okresného súdu vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci. Navrhovateľovi nebolo vôbec predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov okresného súdu, a teda v prípade vylúčenia sudcov je zrejmé, že o veci rozhodoval nezákonný sudca. V prípade nevyvylúčenia sudcov by sa navrhovateľ bol bránil sťažnosťou na ústavnom súde. Bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia bola však možnosť ochrany voči prejednaniu veci pred zákonným sudcom odňatá a celkom zmarená. Keďže uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Navrhovateľ už v texte žaloby upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V uvedenej súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, resp. Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Prešove. V ďalšej časti odvolateľ namietal, že okresný súd ignoroval žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, na pojednávaní bez účasti navrhovateľa meritórne rozhodol, pričom opomenul, že navrhovateľ trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozhodnutia. Taktiež navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. V konkrétnostiach navrhovateľ poukázal na to, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný a nerozhodol o návrhu v zákonom stanovenej lehote. Konajúci súd sa nevysporiadal so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu, a teda jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné. Záver súdu, že exekučný súd konal priebežne a bez zbytočných prietahov, z vykonaného dokazovania nevyplýva, práve naopak, prietahy sú z vykonaného dokazovania zrejmé. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Taktiež

navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V uvedenom kontexte namietal porušenie kontradiktórnosti predmetného konania.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O. s. p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) hmotnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp. zn. 10NcC/36/2013 zo dňa 23. 01. 2013, že zákonná sudkyňa JUDr. Gabriela Brišková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nezodpovedá stavu vecí tvrdenie odvolateľa (dôvody odvolania pod bodom 3.), že navrhovateľovi nebolo vôbec predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov okresného súdu. Právny zástupca navrhovateľa prevzal rozhodnutie Krajského súdu v Žiline dňa 27. 03. 2013, čo vyplýva z doručky nachádzajúcej sa v súdnom spise na č.l. 19.

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Je nesporné, že zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Gabriely Briškovej z prejednávania a rozhodovania v danej veci. Následne možno konštatovať, že námietka z odvolania, že vo veci nerozhodoval nezaujatý sudca, nie je dôvodná.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní.

Okresný súd vytýčil termín pojednávania na deň 10. 05. 2013 a zároveň vyzval účastníkov, aby na súdnom pojednávaní predložili súdu originály všetkých listinných dôkazov na vec sa vzťahujúcich. Účastníci a právny zástupca navrhovateľa predmetnú výzvu prevzali dňa 25. 04. 2013. Dňa 07. 05. 2013 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcu k žalobe o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Dňa 10. 05. 2013 bolo okresnému súdu doručené e-mailové podanie, ktorým navrhovateľ žiadal zrušiť nariadené pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavný

sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania.

Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudkyne, ktorá vec prejednáva, z dôvodu absencie jej nestrannosti. Ak sudkyňa takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovela a vec následne prejedнала a rozhodla v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupovala v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p., keďže o jej nevyvúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednáwanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe. Pokiaľ navrhovateľ žiadal konanie prerušiť, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, o tomto návrhu rozhodol okresný súd uznesením dňa 10. 05. 2013 tak, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Krajský súd v Žiline uznesením 6Co/400/2013 zo dňa 29. 11. 2013 uznesenie okresného súdu 7C/241/2012-64 zo dňa 10. 05. 2013 vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol, potvrdil. Aj keď okresný súd rozhodoval o návrhu na prerušenie konania (jeho zamietnutí) na pojednávaní, na ktorom zároveň rozhodol vo veci samej, vzhľadom na nedôvodnosť tohto návrhu a vecnú správnosť tohto rozhodnutia nezakladá postup okresného súdu vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3Er/181/2010 - ktorý dôkaz výslovne (strana 2 pôvodného návrhu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Písomné vyjadrenie odporcu k veci samej bolo doručené okresnému súdu dňa 07. 05. 2013, t.j. dva dni pred nariadeným pojednávaním (08. 05. 2013 bol štátom uznaný sviatok). Za uvedenej situácie nebolo v technických možnostiach okresného súdu, aby vyjadrenie odporcu do dňa nariadeného pojednávania (10. 05. 2013) doručil navrhovateľovi. K tomu treba ďalej poznamenať, že okresný súd nezaložil svoje rozhodnutie na námietke premlčania, ktorú odporca vo vyjadrení k žalobe vzniesol, ale na skutočnostiach, ktoré zistil z obsahu spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš 3Er/181/2010 a ktoré boli rozhodujúce pre právne posúdenie v prejednáwanej veci. Navyše predmetné vyjadrenie bolo oboznámené na súdnom pojednávaní dňa 10. 05. 2013, ktorého sa navrhovateľ ani právny zástupca navrhovateľa osobne nezúčastnili z vlastnej vôle. Odvolací súd z uvedených dôvodov na túto tvrdenú vadu konania neprihliadol.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol. Námietka navrhovateľa, že okresný súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, nie je dôvodná, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozsudku takéto konštatovanie okresného súdu nevyplýva a nie je na ňom ani založené zamietavé rozhodnutie vo veci samej.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednáwanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.